

**Juris Canonici Theoria Et Praxis, Ad Forum Tam
Sacramentale quàm contentiosum, tum Ecclesiasticum,
tum Seculare**

Cabassut, Jean

Lugduni, 1698

VII. Vtrum Sacerdos debeat denegare corpus Christi peccatori petenti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62355](#)

C A P U T VII.

*Utrum Sacerdos debeat denegare Corpus Christi
peccatori petenti.*

I. ANC movet quæstionem S. Thomas quæst. 80. art. 6. Tota hæc difficultas tribus regulis dijudicanda est. Harum prima sit : Publico peccatori , sive publicè , sive privatum hoc Sacramentum petenti prorsus denegandum est. Ratio est , quia Sacerdotes (ut dicit Apostolus) sunt dispensatores mysteriorum Dei : debet autem esse fidelis dispensator , eodem subjungente : *Hic jam queritur inter dispensatores , ut fidelis quis inveniatur* , 1. Cor. 4. Atque ita cavere tenetur , ne bona quæ dispensanda recepit , dissipet in immeritos & indignos. Veratur enim Matth. 7. *Nolite sanctum dare canibus , neque mittatis margaritas ante porcos.* Notata dignus in primis est locus S. Cypriani epist. 10. Pro dilectione tua consulendum me existimasti , quid mihi videatur de hystriobus & mago illo , qui apud vos constitutus abhuc in artis sua dedecore perseverat , an talibus sacra Communio cum ceteris Christianis dari debeat ? Puto nec Majestati Divine , nec Evangelica disciplina congruere , ut pudor & honor Ecclesiæ tam turpi & infami contagione fædetur. Refertur in can. Pro dilectione , de consecr. distinet. 2.

II. Secunda regula hæc est : Peccatori occulto non est deneganda Communio coram illis , quibus ignotum est ejus peccatum. Ita post S. Thomam communiter Doctores sentiunt. Rationem tradit S. Thomas , quia quilibet Christianus ex hoc ipso quod est baptizatus , admissus fuit ad Dominicam Cœnam , ita ut jus suum illi adimi non possit , nisi ex aliqua manifesta causa. Alii vero has rationes adjungunt , quia non est diffamandus peccator occultus ; & quia secus agendo gravia nascerentur scandalorum . Alii quidam totam rationem ad Christi voluntatem referunt ab Apostolis ad nos usque traditione transmissam , ipso etiam Christi factò roboretur , qui Iudæ tunc occulto peccatori suum dedit in ultima cœna corpus & sanguinem. Ait denique S. Augustinus : *Non prohibeat dispensator pingues terre , id est peccatores , in mensa Domini manducare , sed exactorem monerat innere.* Id habetur de consecrat. dist. 2. can. Non prohibeat , quo loco Glossa adjungit , *Si occulti sint.*

III. Ut autem sciatur , quinam publici , & quinam occulti peccatores habendi sint , dicit D. Thomas loc. cit. eos esse manifestos peccatores , quorum peccata innotuerunt per evidentiam facti , quales sunt publici usurarii ,

rati, publici concubinarii, publici raptore : vel quorum innotuerunt peccata per publicum sive Ecclesiasticum, sive seculare judicium. His ad jungitur tertium notorietatis genus, quando ipse peccator de suo se criminis jaet, & passim ac manifeste illud confitetur. Si ergo unam aliquam de tribus notorietatibus peccator factus fuerit manifestus ac dissimilatus apud majorem civitatis partem, neganda est ei Communio, etiam coram illis qui ejus crimen ignorant. Cum enim famam eo loco amiserit, non habet jus ullum amplius ut suum delictum ibi celetur: & exigui momenti est si unus aut alter id ignoret, qui ex aliorum relatione facile cognitus erat. Quin etiam Suarez disp. 67. sect. 5. conclus. 3. quem sequitur Coninch q. 80. art. 16. n. 28. afferit ei qui licubi per judicis sententiam declaratus est criminis reus, denegandam esse communionem, etiam in alio diffito loco, in quo id penitus ignoretur. Sed hanc sententiam sequi valde inconveniens & periculosum foret, etiam supposita illa communiori opinione, quam tradunt & probant Cajetanus opusc. 31. resp. 9. Navarra Manual. cap. 18. n. 26. Lessius lib. 2. cap. 10. dub. 13. n. 75. quod licet in alio loco, in quo ignoratur delictum, revelare hoc idem quod in aliqua alia civitate publice innotuerit per unam aliquam ex tribus notorietatibus praedictis: supposita enim hujus opinionis veritate, potest nihilominus homo ex eo tempore quo infamiam alibi incurrit, suam emendasse vitam, & vetus peccatum per veram poenitentiam diluisse, præsertim cum transmigratio loci conversionem pristinæ vitæ valde faciliter, pristinalque malæ consuetudinis occasiones rescindat. Præterea ex tali repulsa (cujus causa in eo loco prorsus ignoratur) eadem omnia detrimenta & scandala nascentur, quorum evitandorum causâ illicitum est Sacerdoti occultum peccatore à sacra Communione repellere: & præter turbas & scandala inde nascentia, Sacerdos ipse plus sibi vituperii & odii apud Christianum populum, quam infamia peccatori repulso, qui probus existimabatur, accerferet.

I V. Difficilior quæstio ventilatur, an sit deneganda Communio peccatori occulto illam occultè postulanti? Sanctus quidem Thomas in Summa suam hac de re mentem non aperit, quanvis evidens occasio se in hoc art. 6. offerret: ex quo convinci potest, non existimasse sibi persistendum esse in opinione quam tradiderat in 4. dist. 9. art. 5. ad 1. ubi absolutè concludit esse occulto peccatori occultè potenti recusandam communionem, quanvis Sacerdos id occultum crimen non sciat aliter, quam per ejusdem sacramentalem Confessionem. Sotus tamen oppositam tñetur opinionem, quando non alia habetur notitia, quam ex sacramentali Confessione, in 4. dist. 12. q. 1. art. 6. existimans & scribens S. Thomam ab illa sua pristina sententia descivisse, dum Summam Theologiam conscriberet. At cæteri Thomistæ communiter tuerunt illam, quam tradit S. Thomas in librum 4. Sent. eo quod nihil directè contrarium scripsisse appareat. Cæterum communis

munis est, eaque justa & vera Summistarum consensio, tam esse strictam sigilli Confessionis obligationem, ut nulla ex causa licet Confessario peccatum sibi confessum aperire poenitenti extra confessionem, sine expressa poenitentis licentia, nisi quantum aliunde extra confessionem potuerit ejus habere notitiam, ne confessio reddatur odiosa, si vel ipsi poenitenti extra confessionem improberetur eo invito. Igitur in hac quæstione ita distinguendum cum communii. Vel Sacerdos occultum peccatum Communionem occultè petentis cognoscit per ipsum solam Confessionem, eoque casu non debet ei denegare, propter sigilli religionem: Vel aliunde notitiam ejus habet: quo casu, si ea notitia certa ac indubitate sit, debet ei occulte petenti denegare, eidemque causam notitiae suæ sine cuiusquam, à quo acceperit, designatione significare; modò audienti constet eam quam significat notitiam, habitam extra sacramentalem Confessionem fuisse.

V. Tertia demum statuatur regula: Sacerdos, sive Pastoris fungatur officio, sive non, qui scit extra Confessionem occultum petenti Communio-nem delictum, tenetur eidem petenti abnegare; si verò sciat per solam petenti Confessionem sacramentalem, tenetur ei petenti concedere, quantumvis occultissimè petat. Ita Gabriel Biel in 4. dist. 9. q. 2. art. 3. dub. 1. Paludanus ibid. q. 2. conclus. 3. Navarra cap. 21. n. 55. Prima pars hujus conclusionis ratio est, quia ille postulans nullum habet jus Communionem petendi, cestante hinc omnia incommoda, quorum evitandorum causâ admitteretur accedens publicè ad Communionem: Ideoque ligat Sacerdotem illa prohibitiō Christi in isto petitionis occulte casu, *Nolite Sanctum dare canib̄*. Ratio porrò secundā partis est illud inviolabile & indispensabile secretum Confessionis, de quo loquitur can. *Sacerdos*, de penit. dist. 6. & canon *Omnis uriusque*, in fin. de penit. & remission. Sacerdos enim negando Communionem, indirectè commemoraret atque exprobareret auditum in confessione illius peccatum, quod est penitus Divino Jure, eoque dupli, nimurum naturali & positivo illicitum. Et quanvis alias fortasse causas Sacerdos prætexeret, ille tamen qui perit, facile adverteret repulsæ causam esse peccatum in confessione expositum.

VI. Deinde observandum ex S. Thoma in corp. art. 6. posse Sacerdotem habentem criminis aliunde quam ex Confessione sacramentali notitiam, occultè admonere peccatorē occultum, vel etiam universos generaliter ad Communionem accedentes, ne ad mensam Domini accedant antequam peccata per veram poenitentiam expiaverint, & Ecclesiæ, si sint excommunicati, reconciliati fuerint. Hac enim ex causa olim à Diacono inter sacratissima Mysteria proclamabatur, *Santa sanctis*, ut refert in catechesibus mystagogicis S. Cyrillus Hierosolymitanus.

VII. Sapienter admonet Aegidius Coninch ad art. 6. num. 27. ut publico peccatori Communio publicè dari possit, necesse quidem esse, ut publicè constet ipsum emendatum esse: ut autem privatim dari possit, sufficere

Cere si Sacerdoti constet, quod privatam egerit pœnitentiam. Verumtamen hoc solitè cavendum, ne illa privata Communio deveniat in aliorum notitiam; perinde enim esset ac si ad publicam fuisset admisus. Accidit enim aliquando, ut qui post privatam pœnitentiam de publico delicto fuerat ad secretam Communionem admisus, post præstitam ab ipso secreti promissionem solicitor propriae apud plebem existimationis quam promissæ fidei, eodem ipso sumpta Communionis die rem ipsam tota urbe divulgarerit. Itaque prudentius & religiosius dixerim, si is qui à publica Communione repellendus est, arceatur pariter, nullâ habità ratione privatæ pœnitentia, ab occulta communione. Sic enim prafatum sequentis manifestatio-nis incommodum devitabitur, & is qui publici scandali author fuit, in humilitate & difficilientia peccati continebitur, disciplinaque Ecclesiastica servabi-
tur illibata.

CAPUT VIII.

De Ministro Sacramenti Pœnitentia.

I. **P**OENITENTIA Sacramentum per modum judicii administra-tur. Itaque requirit causæ cognitionem, & jurisdictionem completam. Incompleta quidem jurisdictione immediatè à Christo Sacerdotibus in ipsorum ordinatione confertur, qui bus ab Ordinante dicitur: *Accipite Spiritum Sanctum, quorum remiseritis peccata remittuntur eis, & quorum retinueritis reuenientur.* Completam vero jurisdictionem tribuant Ecclesiæ Prælati, quando ipsis vistum fuerit. In Ordinatione Sacerdotali jurisdictione datur secundum habitum dumtaxat; Ordinatio enim non attribuit subditos erga quos possit collata ibi jurisdictione exerceri. Sed Ecclesia postmodum per suos Prælatos attribuit Sacerdoti subditos, in quos ille judicariam exerceat potestatem, sive plenorem, sive restrictiorem, prout Prælatis vistum fuerit; possunt enim certos casus & certas personas reservare. Hoc docet Concilium Tridentinum sess. 23. cap. 15. *Quavis Presbyteri in sua ordinatione à peccatis absolvendi potestatem accipi-ant, decernit tamen Sancta Synodus nullum, etiam Regulari, posse Confessio-nes secularium etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale Beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse ne-cessarium, aut alias idoneus judicetur, & approbationem que gratis detur, ob-tineat, privilegiis & consuetudine quacunque, etiam immemorabili, non ob-stantibus.*

II. Istud unum Concilii caput multa decreta comprehendit. In pri-mis, neminem posse ex sola vi Sacerdotii sui Sacramentum Pœnitentia-
ministrare
OO